

Дивлюся я на смерть натури, і благання...

Леся Українка

Дивлюся я на смерть натури, і благання
Я посилаю доленьці своїй,
Щоб і мені дала кінець такий,
Щоб я була спокійна в час конання.

Ніхто щоб не почув тоді мого ридання.
Та й по мені не мають сльози лить, –
Сама в собі я буду жаль носить.
О доленько моя, сповни моє бажання!

І так наш світ повитий горем та журбою,
Нехай ніхто не плаче по мені,
Нехай не засмучу нікого я собою.

Нехай побачу я в смутні для мене дні
Утіху щирую та усміхи ясні.
Темноти й смутку досить і в труні!

[1890]